

Arrest

nr. 84 442 van 10 juli 2012
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

Idle Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 6 juli 2012 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 juli 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 juli 2012 om 10 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A.WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN loco advocaat J. HELSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 juli 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.2. Op 9 november 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag op grond van artikel 9, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, meer bepaald omdat het standaard medisch getuigschrift niet werd voorgelegd bij de aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die op 3 juli 2012 aan verzoeker wordt betekend. Op diezelfde dag wordt verzoeker ook in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod (bijlage 13^{septies}). Deze laatste beslissing wordt, luidens de omschrijving van het voorwerp van de vordering en de vaststelling dat in het verzoekschrift slechts over één bestreden beslissing wordt gesproken, zijnde deze van 9 november 2011, niet aangevochten.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.2.1. Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel. Dat de voorwaarde op zich niet al te restrictief kan worden geïnterpreteerd, zoals verzoeker doet gelden, doet daaraan geen afbreuk.

2.2.2. Verzoeker doet gelden dat er voor mensen in zijn medische toestand geen adequate opvang bestaat in Kameroen. Hij krijgt daar, zo stelt hij, niet de bescherming die hij nodig heeft. De verwijdering naar Kameroen zou dan ook een duidelijke schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM nu hij er, gezien zijn specifieke situatie, aan een onmenselijke behandeling zou onderworpen worden. De verwijdering ontnemt hem overigens het recht een aanvraag in te dienen op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het verlies van een recht op machtiging tot verblijf houdt ontegensprekelijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in ten aanzien van verzoeker.

2.2.3. In eerste instantie moet worden vastgesteld dat met het onderhavige beroep geen verwijderingsmaatregel wordt aangevochten. Daarenboven dient erop te worden gewezen dat, waar verzoeker zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel lieert aan het risico op een schending van artikel 3

van het EVRM, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze bepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Wie zich aldus wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Verzoekers bewering dat hij zal worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM, op grond van zijn medische situatie, wordt niet met enig bewijskrachtig gegeven ondersteund. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing werd gesteld dat verzoeker drager is van het HIV-virus en wordt behandeld met anti-virale medicatie. Deze bewering wordt echter niet ondersteund door het medisch getuigschrift waarvan deze aanvraag vergezeld ging: dit getuigschrift maakt enkel melding van “1. Hematospermie met onbekende etiologie; 2. Hyperventilatiesyndroom; 3. Knie pathologie” en, wat de medicamenteuze behandeling betreft, van Ibuprofen en Flunitrazepam. De verduidelijking in de nota van de verwerende partij dat “hematospermie” de medische term is voor bloederige ejaculaties en dat Ibuprofen een pijnstillertje is en Flunitrazepam een slaapmiddel, wordt door verzoekers raadsman ter zitting niet betwist. Met de verwerende partij moet dan ook worden vastgesteld dat uit dit attest kan niet worden afgeleid dat verzoeker drager is van het HIV-virus, en al evenmin dat hij wordt behandeld met anti-virale medicatie. Het attest van het wijkgezondheidscentrum dat bij de aanvraag werd gevoegd stelt dat “de belangrijkste medische problemen waarvoor hij behandeling nodig heeft betreffen zijn beide knieën”. Voorts wordt melding gemaakt dat er ook een “belangrijke depressieve component” aanwezig is, waarvoor hij regelmatige follow-up nodig heeft.

In de mate dat verzoeker zich zou beroepen op het feit dat hij drager is van het HIV-virus, toont hij dit op geen enkele wijze aan, zodat de Raad niet anders kan dan vaststellen dat het een blote bewering betreft. De rapporten die betrekking hebben op de situatie van dragers van het virus zijn derhalve evenmin dienstig. In de mate dat hij zich beroept op de aandoeningen die wel in het medisch getuigschrift en het attest worden opgesomd, dient erop gewezen dat hij geen enkel gegeven bijbrengt waaruit zou blijken dat er “voor mensen in zijn medische toestand geen adequate opvang en begeleiding bestaat in Kameroen” en hij er niet de bescherming krijgt die hij nodig heeft.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoeker niet op concrete wijze heeft uiteengezet dat hij ten gevolge van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing een moeilijk te herstellen nadeel zou leiden ingeval het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling.

2.2.4. Verzoeker stelt verder nog dat de verwijdering hem het recht ontnemt om een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat het verlies van een recht op machtiging tot verblijf een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt. Het weze herhaald dat de vordering niet gericht is tegen een verwijderingsmaatregel, zodat dit nadeel niet voortvloeit uit de thans bestreden beslissing. Ten overvloede dient erop gewezen dat hij, die bij machte is geweest om via zijn raadsman de huidige vordering aanhangig te maken, niet aantoont dat hij thans niet de gelegenheid zou hebben om desgewenst een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter in te dienen vooraleer zou worden overgegaan tot zijn effectieve verwijdering, waarvoor er op dit ogenblik nog geen datum werd vastgesteld.

2.2.5. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoeker geen gegevens heeft aangevoerd die de ernst en de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel, voortvloeiend uit de thans bestreden beslissing, aannemelijk maken. Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot

schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,
mevr. S. QUINTENS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

A. WIJNANTS